

"เส้นเขียนหรุตายแล้ว"

ฉันสะอึกอึ้ง ถึงจะไม่ได้ผิดคาดจนประหลาดใจ แต่ก็รู้สึกว้าวไหงเธอ ถึงตายละ เส้นเขียนหรุออกรบไม่ได้ กระทั่งพลังพิเศษก็ยังไม่ทันได้ซูดออกมา ตามหลักแล้วน่าจะอยู่ในที่ปลอดภัยที่สุด ไม่น่าจะเกิดเรื่องง่าย ๆ ถึงจะถูก แต่นักย่อนดูแล้ว ก่อนหน้านี้ฉันเองก็ยังคงถูกนกจับตัวไปทั้งที่อยู่ในบ้านเลยไม่ใช่หรอละ ในยุคสิ้นโลกเหตุการณ์อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น บางทีถูกหนู กลายพันธุ์กัดจนเดี้ยงก็ยังมีไปได้เลย

ซูจวินเล่าสถานการณ์ของพวกนักศึกษาละเอียดขึ้น

"ฉันบอกให้ซูอิงหลบอยู่ในห้องอย่าออกมา เพื่อไม่ให้พีใหญ่พลอยอยาก จะฆ่าเขาไปด้วย ดิงจวินเองก็เหมือนกัน ทุกคนบอกให้พวกเขาพยายามอย่า ปรากฏตัวต่อหน้าพีใหญ่"

ว่าไงนะ นี่หมายความว่าเส้นเขียนหรุถูกพีใหญ่ฆ่าขั้นหรือ

มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ฉันคิดไม่ตกจริงๆ ถึงพีใหญ่จะไม่ใช่พวกที่ชอบ ปกป้องเพศที่อ่อนแอกว่า แต่ก็ไม่ใช่ใครอย่างไรเหตุผลแน่ แกมยังเป็นผู้หญิง อ่อนแอไร้กำลังอีก ความอดทนที่เขามีต่อผู้หญิงก็ยิ่งมากกว่าผู้ชายอยู่หนึ่ง

10 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 4

"ทำไมพีใหญ่ถึงอยากจะฆ่านักศึกษาพวกนั้นล่ะ" ฉันคิดไม่ตก จึงใช้วิธีถามตรงๆ เร็วกว่า

ซูจวินกลับย้อนถาม "พี่รองจำได้ไหมว่าวันที่นกยักษ์บุกเป็นเพราะเสียงปืนนัดหนึ่งล่อให้พวกมันมา"

ฉันพยักหน้า ตอนนั้นฉันให้อิวินเขียนติดอาวุธให้ทุกคน ส่วนตัวเองก็หลบสังเกตการณ์อยู่บนห้องใต้หลังคา เดิมทีฝูงนกดอกไม้เลือดจะผ่านไป แล้วปรากฏว่าเสียงปืนจากชั้นล่างทำให้พวกมันย้อนกลับมา จึงเกิดเหตุการณ์ทั้งหมดขึ้น

"ให้อิวินเขียนแจกปืนให้พวกเรา แต่ไม่ยอมให้เส้นเชียนหรุ เธอก็เลยถือโอกาสตอนที่พวกเราเพลอ ขโมยปืนไปกระบอกหนึ่ง แถมยังทำปิ่นลั่นอีกต่างหาก"

ที่แท้เสียงปืนที่ทำให้นกดอกไม้เลือดกลับมาในตอนนั้นมีที่มาแบบนี้เอง!

ฉันพูดไม่ออก เส้นเชียนหรุ เธอยังกล้ารหาที่ตายได้กว่านี้อีกไหม ใช้ปืนไม่เป็นก็อย่าแตะสิ คิดว่าชีวิตจริงเป็นเหมือนอย่างในหนัง หยิบปืนได้ปุ๊บก็กลายเป็นนักแม่นปืนทันทีเลยหรือไง

"ตอนที่พี่รองถูกนกจับไป พีใหญ่แทบเสียดสี ขับรถไล่ตามไปตั้งไกลก็ตามไม่ทัน แม้แต่นกก็มองไม่เห็นแล้ว เลยต้องกลับบ้านมาอย่างไม่มีทางเลือก พอได้ยินให้อิวินเขียนเล่าเรื่องนี้ พีใหญ่ก็ฆ่าเส้นเชียนหรุทันที"

พูดถึงตรงนี้ซูจวินก็อดสุดท้ายใจเข้าลึกๆ เขือกหนึ่งไม่ได้ คิดว่าน่าจะพริ้นพริ้งกับเหตุการณ์นั้น

"เธอก็ไม่ห้ามพีใหญ่หน่อยเลยเธอ" ฉันลอบจุมก ถึงตัวเองจะเป็นเหยื่อ แต่เพราะรอดชีวิตกลับมาได้ จึงไม่ได้ตั้งใจแค้นอะไรขนาดนั้นแล้ว

"ไม่ห้ามหรือ!" ซูจวินบอกอย่างโกรธเกรี้ยว "ฉันเองก็โกรธสุดๆ! พี่รองบาดเจ็บไปทั้งตัว ยังมาถูกนกจับตัวไปอีก เป็นเพราะเส้นเชียนหรุคนเดียว ใช้ปืนไม่เป็นยังจะขโมยอีก จนเกิดเรื่องทำให้พี่เดือดร้อน แล้วจะให้ฉันกล่อมพีใหญ่ไม่ให้ฆ่าอีกเธอ ฉันอยากจะช็อตให้ตายเลยด้วยซ้ำ! พี่รอง

คิดดู ถ้าฉันเป็นคนถูกจับตัวไป พี่จะห้ามไม่ให้พี่ใหญ่ฆ่าเธอไหม"

ถ้าคนที่ถูกจับไปเป็นซูจวิน...เวรเธอจะ อยากจะล้างโลกเลยด้วยซ้ำ!
ฉันยอมรับผิดทันที

"ไม่ควรห้ามจริงๆ พี่ผิดไปแล้ว ขอโทษนะ"

ซูจวินพยักหน้ารับคำขอโทษของฉันแล้วเล่าต่อไป

"พวกเราร้อนใจจนแทบเป็นบ้า พี่ใหญ่พาเสี่ยวซาไล่ตามไปทางที่ถนน
ไปกันสองคนก่อน ให้คนอื่นๆ เตรียมสัมภาระแล้วตามไปที่หลัง เรื่องมัน
เกิดขึ้นกะทันหันมาก ทุกคนทั้งวุ่นวายทั้งร้อนรน เห็นชูอิงกับติงจวินก็ตีหน้า
ยักษ์ใส่กันหมด ฉันเลยบอกให้พวกเขาพยายามอย่าปรากฏตัวต่อหน้าทุกคน
ฉันจะยกข้าวไปให้พวกเขาเอง"

พูดถึงตรงนี้เธอก็หน้าสลดทันที เด็กสาวพิมพ์ "ความจริงฉันเองก็
ไม่อยากสนใจพวกเขาหรอก เอาแต่คิดว่าถ้าตอนนั้นไม่พาพวกเขากลับมาที่
บ้านก็คงไม่เกิดเรื่องขึ้นกับพี่รองแล้ว แต่ก็รู้สึกว่าคุณเขาน่าสงสาร เรื่องนี้
พวกเขาก็ไม่ได้เป็นคนก่อ"

ซูจวินทำท่าลำบากใจ กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ฉันลูบศีรษะเธอแล้วปลอบโยน "ทำถูกแล้ว ใครทำคุณนั้นรับ อย่าพาล
โกรธไปหมด"

ถ้าคนที่ถูกจับไปเป็นซูจวิน ฉันคงพาลโกรธไปทั่วโลก แต่เวลาอบรม
น้องสาวที่น่ารักใจดียอมพูดแบบนี้ไม่ได้ แม้จะอยากสอนให้ซูจวินเข้มแข็งและ
ดูแลตัวเองได้ แต่ฉันไม่คิดจะสอนให้เธอเป็นมารสาวที่จิตใจบิดเบี้ยวสูญเสีย
คุณธรรมด้วยหรอกนะ!

จู่ ซูจวินก็เงยหน้าขึ้นได้ จึงรีบละล้าละลัก "จริงสิ พี่รอง ถ้าพี่ว่าง
ก็ไปดูพลังพิเศษของพี่ใหญ่หน่อย วิธีที่เขาฆ่าเส้นเอ็นหุรุษะหลายมากเลย..."

เธอหยุดพูด ยกไม้ยกมืออยู่นานสองนาน สุดท้ายก็บอกอย่างแข็งๆ
"อธิบายยากจัง ฉันเล่าไม่ถูก ก็คือหายไปเลย"

หายไปเลย? ฉันฉงนสงสัย ยิ่งอยากรู้อยากเห็น จึงบอกไปทันทีว่า
"พี่จะไปหาพี่ใหญ่เดี๋ยวนี้"

12 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 4

ระหว่างตามหาพีที่ใหญ่กลับเจอติงจวินเสียก่อน เขานั่งอยู่บนม้าหินใต้ต้นไม้ในสวน ในมือมีนอตตัวเมียข้างละตัว ลอยอยู่เหนือฝ่ามือราวลิปเซนติเมตร ดูไม่สอดคล้องกับเรื่องที่ซูจวินให้เขากับซูอิงหลบอยู่ในห้อง แต่ก็ไม่แปลก เขาประสบเหตุไม่คาดฝันบางอย่างงงๆ เด็กหนุ่มวัยรุ่นย่อมไม่พอใจแน่นอน จึงจ้องนั่งแสดงพลังของตัวเองในสวนที่มีคนเดินเข้าออก ฉันพอจะเข้าใจอยู่

ติงจวินมองฉัน สีหน้านั้นดูแล้วก็รู้ว่าไม่ยอมแพ้ ถึงอีกฝ่ายจะพยายามบั่นหน้าปราศจากอารมณ์ แต่กลับหลุดรอดออกมาอย่างเสี่ยงไม่ได้ ความสามารถในการเก็บงำอารมณ์ยังไม่เข้าขั้น

"ตอนเย็นมากินข้าวที่ห้องอาหารด้วยกัน" ฉันบอกกับเขา "ช่วงนี้ลำบากพวกนายแล้ว ต่อไปจะไม่มีเรื่องอีก"

ติงจวินนั่งเงิบครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า

หมอนี้ก็เงิบขริมพุดน้อย ถึงตอนแรกเสียวซาเองก็เป็นแบบนี้ แต่พอคุ้นเคยกันแล้วกลับไม่รู้สึกรู้ว่าเขาเย็นชา ทั้งยังรู้สึกว่ามีหมอนั้นซื่อๆ มักถูกเคนหยอกให้อายจนโกรธเป็นประจำ โดยมากเพียงแค่ใช้ความเย็นชาปิดบังนิสัยที่แท้จริงเท่านั้น

ไม่รู้ว่ติงจวินคนนี้จะเหมือนกันหรือไม่ หวังว่าหลังจากสนิทกันแล้ว เขาก็จะไม่มีนิสัยประหลาดพิลึกแบบนี้ ไม่งั้นก็โยนไปให้เคนรับผิดชอบละกัน

คิดๆ แล้วฉันกลับไม่ได้ไปหาพีใหญ่ แต่เดินไปยังระเบียงทางเดินฝั่งปีกขวาของชั้นสอง ห้องแถบนั้นถูกกันเป็นที่พักของผู้หญิง ส่วนผู้ชายนั้นพักอีกฝั่ง ยกเว้นตระกูลเจียงเท่านั้นที่พักอยู่ทางฝั่งขวาของชั้นสามทั้งหมด ห้องของพวกเราสามพี่น้องเป็นสามห้องเรียงติดกัน ซูจวินอยู่คั่นกลางระหว่างฉันกับพีใหญ่ ชัดเจนว่าต้องการปกป้องคุ้มกันน้องสาวสุดพลัง

พีใหญ่บอกว่าเขาเป็นหัวหน้ากองกำลัง มีสิทธิ์อาศัยครึ่งชั้น ส่วนพื้นที่อีกครึ่งหนึ่ง เขาตั้งใจปรับปรุงเป็นห้องประชุม ไว้ให้สมาชิกหลักใช้ประชุมกัน

อภิสิทธิ์พวกนี้ไม่ได้ทำให้สมาชิกทีมซุ่นเคื่อง แต่กลับทำให้พวกเขาแอบหัวเราะ หายากที่ทุกคนจะฆ่าหัวหน้าผู้เคร่งขรึมได้ ทุกคนกุมโอกาสได้อย่างเหมาะสม ประกายยิ้มในแววตาของแต่ละคนแทบจะทะลิกออกมาแล้ว

น่าเสียดายที่สติและหนังสือของพี่ใหญ่นั้นล้นอยู่ในระดับแนวหน้า ยืนหยัดรักษาภาพลักษณ์ของหัวหน้ากองกำลังรับจ้าง รวากับว่าเขาไม่ใช่พี่ใหญ่ที่ต้องการรั้งน้องชายและน้องสาวไว้ปกป้องใกล้ๆ

มาถึงชั้นสอง ฉันลองเคาะประตูไปหลายบานก็เจอเป้าหมาย

ซูอิ่งเปิดประตูอย่างกล้าๆ กลัวๆ พอเห็นว่าเป็นฉันก็ตกใจจนสะดุ้งโหยงเกือบปิดประตูใส่หน้าฉันอย่างอัตโนมัติ

"ตอนเย็นมากินข้าวที่ห้องอาหารเถอะ" ฉันแยมยิ้ม ไม่อยากให้อีกฝ่ายตระหนกตกใจ ก่อนหน้านี้เธอกลัวฉันมาก แถมพอถูกพี่ใหญ่ทำให้ออกสิ้นขวัญผวาแบบนั้นเข้าให้อีก คงอยากหนีใจจะขาดแล้ว เพียงแต่เธอตัวคนเดียว หากออกไปข้างนอกก็ตายลูกเดียว เพราะฉันจึงไม่กล้าหนี

ซูอิ่งได้ยินแล้วจึงเงยหน้าขึ้นมองฉัน เห็นฉันมีท่าทีจริงจัง สีหน้าของเธอก็สลดลง เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้นขึ้นมา ท่าทางนั้นไม่รู้คุณน้อยเนื้อต่ำใจขนาดไหน

"โชคดีที่เธอรอดกลับมา ไม่งั้นล่ะก็..." เธอไม่กล้าพูดต่อไป

ฉันตอบว่าเธอแล้วปลอดภัย "วางใจเถอะ เรื่องของเส้นเขียนหนูไม่เกี่ยวกับพวกเธอ ต่อไปไม่มีใครโทษพวกเธอแล้ว ไม่ต้องกลัว"

ได้ยินแล้วเธอก็ร้องไห้หนักกว่าเดิม จนใบหน้ามองเศร้าบิดเบี้ยวสูสีกับปีศาจตายทั้งกลมได้เลย เห็นที่สถานการณ์ในระยະนี้จะทำให้เธอเสียขวัญจริงๆ

ฉันตบแผ่นหลังของเด็กสาวแผ่วเบา ปลอบให้เธอร้องไห้ให้พอ ร้องเสร็จก็ไม่เป็นไรแล้ว

เธอร้องไห้อยู่พักหนึ่งกว่าจะหยุด เช็ดน้ำตาอย่างเชินๆ พลังบอก "จะ...ฉันจะไปช่วยซูจวินทำกับข้าวที่ห้องครัว"

ฉันพยักหน้า ค่อนข้างพอใจ เด็กสาวคนนี้ยังรู้จักดูสถานการณ์ในบรรดาสามคนที่พากลับมา ซูอิ่งเป็นคนที่ชวนให้ชอบที่สุด ตอนอยู่ในห้องใต้ดินก็เป็นเธอที่ส่งเสียงเตือนฉันว่ามีอันตราย บวกกับพลังพิเศษก็เป็นสายพลังจิตซึ่งพบเห็นได้น้อย ยิ่งไงก็ปลอบประโลมไว้สักหน่อยดีกว่า ให้เธออยู่ในกองกำลัง

14 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 4

อย่างวางใจ ต่อไปจะได้กลายเป็นสมาชิกจริงๆ

"งั้นฉันจะไปที่ครัวนะ"

ฉันพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม เธอออกมาจากห้องและปิดประตู เดิน
อ้อมฉันอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็สาวเท้าเฟ้นอย่างแทบอตรนทนมไม่ไหว
อย่างกับมือมนุษย์โล่ตามหลังยังงัยงัยงั้น!

ซูอิง เธอตาไม่มีแววระะ มือมนุษย์ที่โหนล่ออย่างฉันบ้าง ฉันหุบยิ้ม
ขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ หรือความประทับใจแรกพบเปลี่ยนยากปานนี้
เลย แม้แต่หน้าหล่อๆ ของฉันก็ยังเอาไม่อยู่หรือ

จู่ๆ ซูอิงก็หันขวับกลับมา เธอหวาดผวาจจนแทบคุกเข่าให้ฉัน ก่อนจะโค้ง
เกล้าบองศาแล้วพูดเสียงดัง "ขอโทษที่ ฉันลืมพูดว่า 'ขอตัว' ลงไปก่อน"

"..."

ไม่บอกว่าทรงพระเจริญเหมือนปีด้วยเลยละ ขอตงขอตัวอะไรพะ! กลัว
ฉันขนาดนี้ ซูอิง ตาของเธอติดเชื่่อมมนุษย์เข้าแล้วหรือไง

นี่เธอไม่ได้ดอยไปตั้งหลักเพื่อเดินหน้าไซ้ใหม่ ผู้หญิงที่จิงใจบั้นหน้า
เย็นชาก็มีไม่น้อย ตั้งแต่เล็กจนโตเจอคนที่ใช้วิธีดึงดูดความสนใจจากฉันมา
สารพัด ต้องโทษใบหน้าของฉันที่ย้วยวนล่อแหลมเกินไป นี่เป็นสังคมที่วัดกัน
ที่หน้าตาจริงๆ...

เสียงร้อง 'โอย' ดังมาจากบันได ตามมาด้วยเสียงล้ม 'ตึงๆ' สุดท้าย
เป็นเสียงดังๆ ที่พูดว่า "ฉันไม่เป็นไร!"

...ชะเมื่อไหร่

ฉันอดหัวเราะไม่ได้ รู้สึกว่าซูอิงเหมาะกับเดอะรีเจียนมากจริงๆ เธอ
เป็นสาวเซอของแท้ ไม่มีเหตุผลที่จะไม่เข้าทีมทหารอลเวง!

"ยิ้มอะไรอยู่"

ได้ยินเสียงคุ้นเคย ฉันก็หันไปพร้อมรอยยิ้ม "พี่ใหญ่ มาอยู่นี่ได้ยังไง"

"กำลังจะลงไปชั้นล่าง" พี่ใหญ่น้อยอยู่ตรงปากทางบันได พอพูดจบและ
เห็นฉันยิ้มร้อเขาพูดต่อ จึงบอกอย่างเขินเล็กน้อย "จะไปดูว่านายอยู่ในไหน"

ฉันพยักหน้า เข้าใจเป็นอย่างดี ถ้าซูจวินถูกนกจับตัวไป หายสาบสูญ

ไปนานพักใหญ่กว่าจะกลับมา ฉันคงเกาะติดเป็นเงาตามตัวอยู่ทางขวามือของเธอไปหลายเดือน

"พอดีเลย ผมเองก็กำลังจะไปหาพี่"

"หืม? ตามหาพี่อะไรเธอ" พี่ใหญ่หัวเราะ ทำทางดีใจ แต่เห็นฉันมีท่าที่ปกติไม่อุ่มกระด้างต้นไม้เขาก็ดีใจแล้ว ถึงฉันจะกังวลเล็กๆ แต่ก็หาทางออกไม่ได้ ได้แต่ให้เสื้อหวงหลบอยู่ในห้องหรือไม้ก็ขดอยู่ใต้เสื้อผ้า ออย่าโผล่ออกมาเจอพี่ใหญ่

ซูจวินนั้นไม่ได้เกลียดเสื้อหวง แต่เธอไม่ชอบและไม่ชินที่ฉันไม่สวมรองเท้า ต่อให้อธิบายแล้วว่ากำลังฝึกพลังพิเศษ แต่เธอก็ยังตาแดงรึ้นทุกครั้งที่เห็น ฉันจึงจำต้องสวมรองเท้าอย่างว่าง่าย

น่าเสียดายที่หารองเท้าแตะหุหนิบของผู้ชายไม่ได้ แบบนั้นสวมง่ายถอดง่าย สะดวกไม่เลวเลย ซูจวินเองก็มีรองเท้าแตะหุหนิบหลายคู่ แต่เท้าของเธอเล็ก ฉันใส่ไม่ได้ หาแล้วหาอีก ลำบากลำบากกว่าจะหารองเท้าแตะสีฟ้าขาวเจอคู่หนึ่ง...แต่คู่นี้ฉันไม่ได้ซื้อนี่นา ต้องเป็นเพราะซูเปอร์มาร์เก็ตแอบเอาสินค้าเลหลังเนียนใส่ปนกับสินค้าที่ฉันกวาดมาด้วยแหงๆ แหม นับว่าพวกแกทำได้ดี!

ปรากฏว่าพอใส่แล้วก็ถูกซูจวินรังเกียจเดียดฉันท์ทันที เธอบอกว่ารองเท้าแบบนี้ไม่เหมาะกับหน้าตาของฉันเอาเสียเลย เห็นแล้วเธอปวดตาห้ามใส่!

เฮ้อ ทำไมตอนนั้นถึงลืมซื้อรองเท้าแตะหุหนิบนะ ถึงจะเป็นเพราะเมื่อก่อนไม่เคยใส่รองเท้าหุหนิบ เลยลืมไปโดยปริยาย เซอะ ต่อไปไม่ว่าจะเป็นเสบียงแบบไหนก็จะกวาดกลับมาให้หมด ใครจะปู้รู้ว่าวันไหนจะได้ใช้

"เสื้อวอวี ตีน" พี่ใหญ่สะกิดอย่างเรียบนิ่ง

"อ้อ" ฉันตื่นจากวังค์แล้วถาม "จวินจวินบอกวิธีที่พี่ฆ่าเส้นเชียนหนูประหลาดมาก ผมก็เลยอยากดูว่าเป็นยังไง"

พี่ใหญ่พยักหน้าแล้วก็เดินคุ่มๆ ลงบันไดไป บอกทั้งทำยไว้ว่า "ไปที่สวน"

ฉันเดินตามไปอย่างว่าง่าย พี่ใหญ่องอาจมาดเทพานนี้ อีกโลกหนึ่ง

10 The Region ทิมสังหาร VS ออสาโลก 4

ยังเป็นถึงราชาน้ำแข็งด้วยซ้ำ! เตียวเกิดบ้านพังขึ้นมาจะทำยังไง

ถึงบ้านหลังนี้จะเป็นแบบจีนผสมตะวันตก สไตล์ประหลาด ไม่เข้ากับรสนิยมฉันสักเท่าไร แต่อย่างน้อยก็เป็นสถานที่ปักหลักในเวลานี้ มีหน้าซำการยึดครองเมืองออร์คิดส์นั้นเป็นแผนการระยะยาว เกรงว่าจะต้องอาศัยอยู่บ้านหลังนี้ไปอีกนาน ต่อให้หลังจากนี้จะย้ายไปที่เมืองออร์คิดส์จริง ที่นี้ก็ยังคงเป็นค่ายสังเกตการณ์อย่างดี มองเห็นแผนผังทั้งเมืองได้ ย่อมต้องส่งคนมาอยู่ประจำการ ฉะนั้นก็ต้องรักษาบ้านหลังนี้ให้ดี

พอมาถึงที่สวน ดิงจวินยังอยู่ พอเขาเห็นพีใหญ่ ดวงตาก็เปล่งประกายทันที เขาลุกพรุดขึ้น ทว่าวินาทีต่อมาที่เห็นฉัน สีหน้าก็ตึงทันที จากนั้นก็กลบเกลื่อนด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์

หากไม่ใช่เพราะสีหน้าของดิงจวินไม่เหมือนรักใคร่หลงใหล แต่เหมือนเคารพนับถือมากกว่าล่ะก็ ฉันคงได้สงสัยว่าเขาตกหลุมรักพีใหญ่จนเห็นฉันเป็นก้างขวางคอเกาะไปแล้วหรือเปล่า...อ้อ ความคิดนี้ก็น่าสะพรึงเกินไปรีบลืมมันซะ! ใช่ว่าทุกคนจะมีความคิดเพี้ยนๆ รักพี่ชายหลงน้องสาวอย่างฉันเสมอไป

ดิงจวินทักอย่างประหม่าเล็กน้อย "สวัสดิ์ครับ หัวหน้า"

พีใหญ่เห็นดิงจวินแล้วก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเป็นพิเศษ มีเพียงความเคร่งขรึมดุตันของหัวหน้า พีใหญ่บอกเสียงเรียบ "ฉันจะใช้ที่ตรงนี้ นายไปที่อื่น"

ออกคำสั่งแล้วพีใหญ่ก็หันมาบอกฉันด้วยรอยยิ้มสดใส "เสียววี นายรอเดียว พี่จะไปหาของมาสารพัดให้นายดู"

เปลี่ยนหน้ากาทหารอพีใหญ่! ฉันลึบจมูก เห็นทีคราวนี้พีใหญ่จะรู้สึกผิดสุดๆ เมื่อก่อนถ้าหากเขาไม่ได้กลับบ้านนานๆ พอกลับมาจะมีสีหน้าท่าทางแบบนี้ ฉึกยิ้มสดใสให้น้องชายน้องสาว เก็บความมองอาจน่ายำเกรงเข้าตู้เซฟแม้กระทั่งวันเชี่ยนกับเจิ้งหังก็ยังทนดูไม่ได้ จนมักมองออกนอกหน้าต่างแล้ววิเคราะห์หว่าทำไมแสงแดดถึงได้สดใสเจิดจ้าเพียงนี้

อันที่จริงแม้แต่คุณอาภิ๋ก็เป็นอย่างนี้เป็นแบบนี้เหมือนกัน ถ้าไปขุดค้นทางโบราณคดีจนไม่ได้กลับบ้านนานพักใหญ่ หรือเพลอได้รับบาดเจ็บโดย

ไม่ทันระวัง เวลากลับบ้านก็จะแยมรอยยิ้มสดใสประหนึ่งดอกทานตะวันที่เบ่งบาน ลำพังแค่เห็นสีหน้าของพวกเขาฉันก็รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่ต้องตรวจด้วยซ้ำว่าบาดเจ็บตรงไหน

"อีม ไปเถอะ"

พี่ใหญ่เหลียวซ้ายมองขวา ย่นคิ้วเล็กน้อยคล้ายกับหาของที่เหมาะสมไม่ได้ จึงเดินออกไปหา ฉันเห็นเขาเดินเข้าไปในพุ่มไม้ น่าจะหักกิ่งไม้ลงมา อีม หวังว่าต้นไม้พวกนั้นจะไม่ร้ายกาจเหมือนเสี้ยวหรง

ตั้งจวินยืนอยู่ที่เดิม ท่าทางไม่ยอมยกไป ทำให้ฉันอดขมวดคิ้วไม่ได้ ถึงจะไม่ถือสาว่าเขาจะอยู่ด้วยหรือไม่ แต่พี่ใหญ่ออกคำสั่งแล้ว เขากลับไม่ฟังแบบนี้ไม่ได้!

"ไม่ได้ยินที่หัวหน้าบอกเธอ" ฉันบอกด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ยังทู่ซี้ อยู่นี่คืออะไร"

สีหน้าของตั้งจวินชะงักอึ้ง แต่ไม่มีอารมณ์โกรธซึ่งฉายออกมา แม้อิริยาบถแข็งขืนยังคงสะท้อนความขุ่นเคืองออกมาก็ตาม เขาพยักหน้า "ขอโทษ จะไปเดี๋ยวนี้"

ฉันมองเขาเดินออกจากสวน รู้สึกไม่สบายอารมณ์นัก เพิ่งรับมาสสามคนเอง ปรากฏว่าเล่นเซียนหูรู่ทำเอาฉันเกือบตาย ตั้งจวินก็มีไอศักรูกับฉัน เหลือแต่ซู้อึ่งเท่านั้นที่ยังนับว่าเป็นคนปกติ แต่ก็กลัวฉันจนหัวหด ดวงชะตาของพวกเขาไม่ถูกกับฉันหรือไงนะ

หวังว่ารับคนเข้าทีมครั้งหน้าจะไม่มีปัญหาขนาดนี้ แต่นึกถึงประสบการณ์เมื่อชาติที่แล้ว ทีมเล็กทีมใหญ่ไม่ว่าคนน้อยหรือมาก ความขัดแย้งก็มีไม่ขาดสาย ซึ่งเดอริเจียนของพี่ใหญ่นั้นยอมยิ่งใหญ่กว่ากองกำลังเมื่อชาติที่แล้วแน่นอน ถึงเวลาก็จะมีคนสารพัดทุกรูปแบบ

อย่างเล่นเซียนหูรู่กับตั้งจวินยังนับว่าเรื่องเล็ก เล่นเซียนหูรู่เป็นแค่เด็กสาวชื่อบ๊อเท่านั้น แต่ทำเรื่องผิดพลาดลงไปจนต้องสังเวทชีวิตตัวเอง

ตั้งจวินค่อนข้างเก็บอาการได้ แต่ก็ยังมีช่องโหว่ปิดไม่อยู่ พี่ใหญ่ไม่เคยสนใจเขา ดังนั้นจึงไม่ทันสังเกตเห็นไอศักรูที่เขาถือฉัน

18 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 4

ถ้าสังเกตเห็นล่ะก็ ด้วยระดับความรู้สึกผิดที่พีใหญ่มีต่อฉันในเวลานี้ ดิงจวินคงได้ตายลูกเดียว เห็นที่ต่อไปคงต้องเสวนากับเขาให้น้อยเข้าไว้ดีกว่า ฉันไม่อยากให้พีใหญ่ออกโรงฆ่าพวกสมองนี่ม้ออีก แบบนั้นจะเป็นการลดสถานะผู้นำ!

"เสี่ยววี่ ตื่น"

พีใหญ่ลากกิ่งไม้กิ่งหนึ่งมาวางบนพื้น สีหน้าดูไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่าอ่อนใจกับพฤติกรรมเหม่อลอยเป็นระยะของฉัน

ฉันแค่คิดมากไปหน่อย บางครั้งตั้งใจเกินไปจนเหม่อลอยได้ง่าย ดิดินสีย มาตั้งแต่เด็ก แก่ยากจริงๆ "ใจลอยในบ้านคงไม่เป็นไรมั้ง ยังไงก็มีพีใหญ่อยู่ทั้งคน จะปล่อยให้เกิดอะไรขึ้นกับผมได้เหรอ"

พีใหญ่หน้าเปลี่ยนสี ดุเสียงเข้ม "พูดบ้าอะไร ต่อไปห้ามพูดเรื่องเกิดเรื่องไม่เกิดเรื่องอะไรอีก! นายกับจวินจวินจะไม่ใช่ไรทั้งนั้น!"

เมื่อพูดจาผิด ฉันจึงทำท่าสำนึกผิดทันที บอกอย่างว่าง่ายเชื่อฟัง "แน่นอน พวกเราจะไม่เป็นอะไรทั้งนั้น พีใหญ่ไม่ต้องสนใจคำพูดไร้สาระของผม อย่างจริงจังกับคำพูดของเด็กเลย" แม้ภายนอกอายุสิบแปดภายในอายุสามสิบห้า แต่เวลาพูดผิดก็ต้องแสร้งเป็นเด็กสามขวบ!

พีใหญ่มีสีหน้าอ่อนลง ขยี้เรือนผมของน้องชายตัวเอง อดบ่นกำชับอีกไม่ได้ "อยู่ข้างพี นายใจลอยได้เต็มที่ แต่ที่อื่นไม่ได้เด็ดขาด นายต้องจำจุดนี้ไว้ให้ดี อย่าเคยชินจนเป็นนิสัยใจลอยได้ทุกที่ ตอนนี้อยู่โลกที่เราจะใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวได้..."

ฉันก้มหน้าฟังพี่ชายพร่ำบ่น ใจก็คิดว่าตัวเองหละหลวมเกินไปจริงๆ หากชาติที่แล้วมีสภาพจิตใจแบบนี้ จะตายแบบไหนก็ไม่น่าสงสัย

เทศนาอยู่นานพักใหญ่ ในที่สุดพีใหญ่ก็หยุด เขาถอนใจ "ถึงพีจะอยากปกป้องพวกนายให้ดี ไม่ต้องให้พวกนายกลุ่มใจกับเรื่องแบบนี้..."

ฉันเงยหน้าขึ้นขีดจิ้งหვეอีกฝ่าย "พีใหญ่ ตั้งแต่เด็กจนโต ผมเคยต้องให้ใครปกป้องด้วยเหรอ"

"ถึงจะเป็นอย่างงั้นก็จริง แต่..." พีใหญ่พูดจบไปประโยคหนึ่งแล้วก็อึ้ง

มองฉันเขม็งพลางย้อนถาม "ตั้งแต่เด็กจนโต?"

ฉันน้อมยิ้มบางๆ บอกคล้ายประกาศ "พี่ใหญ่ ผมจำได้หมดแล้ว"

ดวงตาของพี่ใหญ่แทบปล่อยแสงออกมา

ฉันไม่อ้อมค้อม อธิบายอย่างชัดเจนตรงไปตรงมา "ผมเป็นกวนเวยจวิน กลับชาติมาเกิด เพียงแต่หลังจากถูกกระเบื้องหล่นใส่หัว ระลึกเรื่องราวของชาติปางก่อนได้ กลับลืมชีวิตสิบแปดปีที่เป็นเจียงซูวี่ไป"

พี่ใหญ่หัวเราะ พยักหน้าบอก "เรื่องเป็นแบบนี้จริงด้วย ต่อไปนายก็ไม่ต้องกลุ่มใจกับเรื่องนี้อีกแล้ว"

ฉันขำเลียงมองเขาแวบหนึ่งแล้วบอก "ถูกต้อง ตอนนั้นคนที่ต้องกลุ่มใจกลายเป็นพี่แล้ว"

รอยยิ้มของพี่ใหญ่ชะงักค้าง ส่วนฉันเป็นฝ่ายยิ้มกริ่ม

เจียงซูวี่ไม่กลัวพี่ใหญ่ ซึ่งฉันก็คือเจียงซูวี่

ไม่ว่าก่อนหน้าี่ตัวเองกลัวอะไร พี่ใหญ่น่าเกรงขามก็จริง แต่นั่นสำหรับคนนอกเท่านั้น กับฉันและซูจวินไม่ใช่แบบนั้น เนื่องจากพี่ใหญ่ไม่อยู่บ้านเป็นเวลานาน เขารู้สึกผิดกับพวกเรามาตลอด สำหรับน้องชายน้องสาวนั้นรักใคร่ตามใจได้เท่าไรก็เท่านั้น

บวกกับเหมือนฉันจะยังมีจิตสำนึกของกวนเวยจวินหลงเหลืออยู่เล็กน้อย จึงไม่ใช่เด็กหนุ่มจริงๆ ตั้งแต่เด็ก แม่ก็บอกว่าฉันฉลาดเกินวัยจนน่ากลัว ไม่จำเป็นต้องให้พี่ใหญ่เป็นห่วง เขาจึงยิ่งตามใจฉันอย่างไร้ขอบเขต ยิ่งไ้ก็ไม่กลัวว่าจะตามใจจนเสียคน ฉันซึ้นกเป็นนก ซึ้ไม่เป็นไม้ ส่วนซูจวินนั้นฉันเลี้ยงมากับมือ แน่นอนว่าพี่รองพูดคำไหนก็คำนั้น

หากไม่ใช่เพราะทั้งพี่ชายและน้องเล็กต่างก็เชื่อฟังกันแบบนี้ จนทำให้ฉันกลายเป็นคนที่มีอำนาจลึทธิซาดในบ้าน ไม่งั้นคงไม่มีทางจ่ายเงินหนึ่งล้านกวาดลินค้ำมากักตุนก่อนวันสิ้นโลกหนึ่งวันได้ง่ายๆ ลุงหลินเองก็คงได้ออกหน้าห้ามฉันแล้วละมั้ง อย่างน้อยก็คงไปถามคุณอาภิ๋กับอาสะไก้ก่อน แต่เขาเคยชินกับการฟังคำสั่งของคุณชายรองในบ้าน จึงลืมแม้กระทั่งจะไปบอกกล่าวคุณอาทั้งสองด้วยซ้ำ

20 The Region ทึบสังหาร VS อวสานโลก 4

อบรมดูแลพี่ใหญ่ห้องสาวบวกกับคุณอาทั้งสองตั้งแต่เด็กนั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้อง

นึกถึงลุงหลิน ฉันก็เศร้าใจวูบหนึ่งขึ้นมาจะทันหัน ที่ผ่านมาลุงหลินอยู่บ้านมากกว่าพี่ใหญ่และพวกคุณอา หากบอกว่าไร้ความผูกพันย่อมเป็นเรื่องโกหก คิดไม่ถึงว่าพอวันสิ้นโลกมาเยือนก็จบสิ้นเสียแล้ว นึกถึงการตั้งป้อมระวางเขาในตอนที่ตัวเองความจำเสื่อมก็รู้สึกผิดขึ้นมาทันที

ลูกชายของลุงหลินชื่อหลินหมิงเจี๋ย ฉันเรียกเขาว่าพี่เจี๋ย เขาจึงไม่ใช่คนแปลกหน้า แม้จะไม่ได้สนิทราวกับญาติเหมือนอย่างลุงหลิน แต่ก็ดีกว่าคนอื่นมาก หากเขายังมีชีวิตอยู่ก็สมควรรับเข้ากองกำลัง

"เสียวอวี่ นายเป็นอะไรหรือเปล่า คิดอะไรอยู่ ชมวดคิ้วนี้หัวหน้าอีกแล้ว ลับสนเธอ" พี่ใหญ่ถามอย่างเป็นห่วง "ความทรงจำสองอย่างที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงจะมีปัญหาหรือเปล่า"

ฉันครุ่นคิดแล้วส่ายหน้า ไม่ได้รู้สึกว่ามีปัญหาอะไร รู้สึกเหมือนกวนเวยจวินมีชีวิตอยู่ถึงกลางคืน ก็วิ่งไปเป็นเจียงซูวี่ที่เป็นหญิงในร่างชาย เพียงแต่ปลอมตัวได้ค่อนข้างแนบเนียน เริ่มต้นใหม่จากเด็กทารกเท่านั้น แต่ท้ายที่สุดก็ยังเป็นฉันอยู่ดี

อย่างมากฉันที่ได้ความทรงจำกลับคืนมาจะยิ่งเหมือนผู้ชายมากขึ้นเท่านั้น... น่าจะอย่างนั้นมั้ง

"ไม่มีปัญหาแน่นอน" พี่ใหญ่ถามด้วยน้ำเสียงสนใจใคร่รู้ "ตอนนี้นายชอบผู้ชายหรือชอบผู้หญิงมากกว่า"

ช่างเป็นคำถามที่เจ๋งจริงๆ...

ฉันอ้าปาก แต่กลับตอบไม่ได้ ตอนที่ เป็นเจียงซูวี่อย่างเต็มตัวยอมชอบผู้หญิงแน่นอน ไม่งั้นก็คงไม่รับปากออกเดทกับเหมียวเซียงหลงจนถูกแผ่นกระเบื้องหล่นใส่หัว แต่ตอนนี้...

ฉันกวาดสายตามองแผงอกกับหน้าท้องของพี่ใหญ่ ถึงอากาศจะหนาวแล้ว แต่เขาสวมเสื้อผ้าไม่หนา ช่วงบนสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีดำตัวเดียว เสื้อยืดเป็นแบบพอดีตัว ซับให้ดูผึ่งผาย เห็นเค้าโครงกล้ามเนื้อเด่นชัด ไหล่กว้างอกผายเอว

แคบขย่าว พาให้ฉันรู้สึกว่าคุณหมิกลับไปถึงฤดูร้อนแล้ว

ส่วนผู้หญิงนั้น จู่ๆ หน้าอกสะบิมของจีนเฟิงก็แวบเข้ามาในหัวของฉัน เหวบางคอดกั้วแข็งแรง ปราศจากไขมันส่วนเกิน แต่ก็ไม่ได้ผอมแห้งแรงน้อย ถ้าเล็กเสื้อขึ้นก็น่าจะเห็นซิกซ์แพ็กส์! แล้วยังมีผมหางม้าที่ถูกรวบสูงนั่นอีก สะบัดสายไปมาเหนือสะโพกจนกระชับ...เดี๋ยวก่อน นี่ซึกไม่ใช่ปัญหาเรื่อง รสนิยมทางเพศ แต่ฉันกลายเป็นจอมลามกไปแล้ว! แถมยังไม่เกียงชายหญิง อีกต่างหาก เหวเถอะ นี่ก็น่าสะพรึงเกินไป! ฉันผวาจนรีบดึงสติที่หึ่ง ที่เตลิด ไปไกลกลับมามาอย่างรวดเร็ว ตั้งปณิธานเริ่มเป็นสุภาพบุรุษตั้งแต่วันนี้!

"ไม่รู้" ฉันบั่นหน้าแข็งใจไม่ยอมมองกล้ำเนื้อหน้าอกของพี่ใหญ่ ไม่มองงา! ฉันบอกเสียงห้าว "สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้คือฝึกทักษะเพิ่มความสามารถ ถึงจะมีชีวิตอยู่ในยุคสิ้นโลกต่อไปได้ เพราะฉะนั้นภายในสองปีจะไม่มีความสัมพันธ์ชายหญิงแน่นอน...ชายกับชายยิ่งไม่ได้ใหญ่!"

พี่ใหญ่บอกกลัวหัวเราะ "วางใจเถอะ พี่จะปกป้องพวกนายเอง มีความรักก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไร"

พี่ใหญ่คนนี้จะให้มีแฟน พี่ใหญ่อีกคนห้ามมีแฟน ตกลงพวกนายเป็นคนเดียวกันแน่หรือเปล่า

ฉันซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ได้เล่าเรื่องของราชาน้ำแข็งให้ฟัง ไม่รู้จริงๆ ว่าจะต้องเล่าสักแค่ไหนให้พี่ใหญ่รู้ว่าเพื่อกลับบ้านแล้ว ตัวเองในอีกโลกหนึ่ง เคยพากองกำลังรับจ้างเดอะรีเจียนตายคนแล้วคนเล่าจนเหลือแค่ลิลลี่ แต่สุดท้ายยังทอดทิ้งเธอ ซ้ำยังทอดทิ้งคนทั้งโลก แบบนั้นจะไม่มีปัญหาจริงหรือ ต่อให้เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องที่พี่ใหญ่ตรงหน้าคนนี้ทำ แต่หากฉันไม่ได้ฟื้น ความทรงจำของกวนเวยจวิน ไม่ได้เรียกพี่ใหญ่กลับมาก่อนวันสิ้นโลกหนึ่งวัน เกรงว่าเขาก็คือราชาน้ำแข็งอีกคนแล้ว ยิ่งไงก็เป็นคนเดียวกัน หากตกอยู่ใน สถานการณ์เดียวกัน เกรงว่าจะเลือกหนทางเดียวกัน

การให้พี่ใหญ่รู้ว่าเขาทำเรื่องแบบนั้น ยิ่งไงก็รู้สึกไม่ดี แบบนั้นเวลาที่เขา เผชิญหน้ากับสมาชิกกองกำลังเดอะรีเจียนแล้ว อาจเสียความรู้สึกผิดไม่ได้ จะมีผลกระทบกับการวิเคราะห์ของเขาได้...

22 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 4

"เสียว้อวี่?" พี่ใหญ่มองฉันอย่างไม่เข้าใจ ถามด้วยน้ำเสียงกังวล "นายคิดอะไรอยู่ สีหน้าถึงได้เครียดแบบนี้"

นิสัยที่แสดงอารมณ์ทางสีหน้าอย่างประเจิดประเจ้อนี่สองชาติภพก็ยังไม่หาย ทำจะหมดทางเยียวยาแล้วจริงๆ ฉันเศร้าใจเล็กน้อยที่ตัวเองเป็นยอดนักแสดงชายไม่ได้แล้ว จึงเปลี่ยนเรื่องถาม "ไม่มีอะไร ผมแค่พลอคิดถึงลุงหลิน เฮ้อ ช่างเถอะ คนตายก็ตายไปแล้ว พี่ใหญ่ ขอผมดูพลังพิเศษของพี่หน่อยสิ"

ซูจวินบอกเพียงว่าพี่ใหญ่ฆ่าเส้นเชียนหฺรู่ด้วยวิธีการสุประหลาด ทว่าพลังพิเศษที่ใช้ฆ่าคนแล้วยังถูกบอกว่าประหลาดในเวลาี่ แสดงว่าต้องพิเศษเป็นพิเศษ

พี่ใหญ่มยิ้ม เก็บกิ่งไม้บนพื้นเมื่อก็ขึ้นมาจากนั้นจะเหวี่ยงขึ้นกลางอากาศ จากนั้นก็ตวัดมือโบก กิ่งไม้ก็แห้งกลายเป็นเถ้าธุลี ฉันเบิกตาโพล่ง ก็มองมองอีกครั้ง บนพื้นกลับไม่มีแม้กระทั่งขี้เถ้า...ให้ตายเถอะ

"ยังไม่จบ"

พี่ใหญ่ชูมือทั้งสองข้างขึ้นอย่างเนิบช้า กลางฝ่ามือก็มีวัตถุคล้ายฝุ่นผงค่อยๆ หมุนวนรวมตัว จับตัวเป็นวัตถุปริศนาอันแล้วค่อยๆ ใหญ่ขึ้น จึงเพิ่งดูออกว่าเป็นเปลือกไม้แผ่นหนึ่ง ตามมาด้วยกิ่งก้าน ลำต้น...

สุดท้าย กิ่งไม้กิ่งหนึ่งก็ปรากฏอีกครั้ง

โอ้โห...เฮ้ย...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)